

Børnebibler som dåbsgaver

Landet over gives der børnebibler til dåbsbørnene, og vi som præster og som kirke gør os vore overvejelser over, hvad vi gerne vil opnå med netop den gave.

Af Jonas Dean Weisenberg.

Sognepræst i Allesø og Næsbyhoved-Broby

Som sognepræst gennem 11 år har jeg ikke længere tal på, hvor mange dåbsbibler jeg har givet til dåbsforældrene som gave, når vi har haft dåb i kirken. Men ønsket med gaven har altid været, at den kan blive omdrejningspunktet for spændende samtaler om Gud og om tro. At forkyndelsen også kan foregå i hjemmet.

Min kollega og jeg har gennem årene skiftet lidt ud i, hvilke børnebibler vi har brugt. Er der kommet nye udgivelser, har vi ofte set dem igennem og overvejet, om vi ville bruge dem som dåbsgaver. Vi har drøftet udvalget af bibelhistorier, illustrationerne, fordi de netop i børnebibler er en væsentlig del af formidlingen, og ikke mindst sproget i de enkelte børnebibler. Helt personligt har det også haft betydning, at jeg selv har fået børn og nu gjort mig tanker om videre-formidlingen til dem. Hos min datter på fire år har jeg oplevet, hvor meget bibelfortællingerne interesserer hende, hvor meget de fænger og hvor mange spørgsmål, de skaber hos hende.

»Børnebiblen kan åbne op for samtaler om de større dimensioner i livet i børnehøjde.«

Børnebiblen er en brugsbog

Ved de samtaler, jeg inden dåben har haft med forældrene, har jeg fortalt, at vi fra kirkens side giver dem en børnebibel som dåbsgave, og at vi håber, de vil gøre brug af den og læse i den sammen med deres barn, når de bliver lidt større.

I faddertalen lærer vi præster forældrene og fadderne, at de har en opgave i at oplære barnet i den kristne tro. Dertil er den forærede børnebibel jo et godt værktøj. Familien kan samles om børnebiblen og læse om Guds skaberværk, om Hans kærlighed til os mennesker og om Jesu liv og hans lignelser. Børnebiblen kan åbne op for samtaler om de større dimensioner i livet i børnehøjde.

Børnebiblerne kan også være med til at forme det, vi kalder barnetro. Det er igennem fortællingerne, at børnene danner deres billede af Gud.

Fra dåbsamtaler gennem årene ved jeg, at børnebiblerne ofte får en særlig plads i hjemmet. Når jeg undervejs i samtalen spørger til, hvilken børnebibel de tidligere har fået, finder de den hurtigt frem, og ofte er det endda børnene selv, der lige ved, hvor den skal findes.

Dåbsbiblen i brug i hjemmene

I forbindelse med dette nummer af Kirken Underviser har jeg talt med nogle forældre om, hvad dåbsbiblen har betydet for dem og for deres børn. Hvordan den egentlig er blevet brugt, og hvordan familierne har oplevet det, at vi fra kirkens side har givet dem en børnebibel i dåbsgave, og ikke mindst hvordan de selv tænker fortællingerne fortsætter i hjemmet, når børnene vokser fra børnebiblerne. »Sigurd Fortæller Bibelhistorier« udkom i 2010, og flere af de familier jeg har talt med, har læst højt fra den som godnat-læsning og fremhæver, at sproget tiltaler børnene. Det har gerne været i forbindelse med, at børnene selv er begyndt at stille spørgsmål om Gud og tro, at den første gang er blevet introduceret af forældrene. Siden, fortæller forældrene, har børnene så selv taget den frem flere gange og ønsket at få læst højt eller er blevet så store, at de selv læser i den.

»Forældrene fremhæver også, at den tyngde, der er i bibelhistorierne, gør, at der kan samtales lidt mere om dem end så meget andet litteratur for mindre børn.«

Der er også nogen, der har nævnt, at børnebiblerne har været gode at koble med de bibelhistorier, der har været inddraget ved spaghettigudstjenesterne (eller hvad de nu kaldes rundt om i landet). Forældrene fremhæver også, at den tyngde, der er i bibelhistorierne, gør, at der kan samtales lidt mere om dem end så meget andet litteratur for mindre børn.

Familiernes tilbagemelding har hele vejen rundt været, at de har glædet sig over gaven og gjort brug af den, og at den har skabt grundlag for gode samtaler i hjemmene. Børnenes alder, i de familier jeg har haft kontakt med, har været fra 1-13 år, og de fortællinger, der er blevet læst højt for børnene som små, huskes stadig, når konfirmationsforberedelsen begynder. Det bekræfter, at Bibelens historie kan noget særligt.

Afslutningsvis spurgte jeg familierne om, hvordan de tænker, de vil fastholde samtalen om Gud, når børnene vokser fra deres børnebibler. Svarene har blandt andet været, at de har deltaget i flere af kirkens gudstjenester, særligt dem der har været målrettet børn og på den måde fastholdt samtalen om Gud.

Det er altid rart, når man giver en gave, at man også ved, den vækker glæde, og at ideen bag også viser sig at indfries, når børnebiblen læses højt for børnene, og samtalen fortsætter, når børnene bliver større. Vi som kirke har et naturligt ønske om, at det, vi forkynder, sætter aftryk. Jeg tænker, at børnebiblerne, vi deler ud ved dåb, kan ses som et lille frø, vi er med til at så. Hvis frøet bliver vandet og næret op gennem barndommen, altså hvis fortællingerne læses højt i hjemmet, og samtalerne om tro pågår, kan vi håbe, de kan hjælpe barnet med at vokse i sin tro.

For de familier jeg har talt med, har børnebiblerne dannet grundlag for hyggelige stunder med højt-læsning og gode samtaler, og mon ikke det gør sig gældende i mange andre hjem?

Så næste gang der er dåb i kirken, vil jeg endnu engang give dem en børnebibel med hjem og håbe på, de også, børn såvel som voksne, vil have glæde af den i de følgende år.